

Opäť Panoramaloipe: Február 2009

Nie je to nedostatkom fantázie, ale snehu.

V Bratislave teploty v piatok vystúpili takmer na rekordných 15° C, po negatívnych skúsenostiach z predchádzajúceho týždňa z Kremnických vrchov, kde nedostatok snehu ovplyvnil štandardné trasy legendárnej Bielej stopy (o ovplyvňovaní trás developerom pánom Hyžom a nečinnou samosprávou mesta Kremnica sa tu písať nepatrí), sme nemali takmer inú voľbu, ako ísť k rakúskym bratom na obľúbené terény Wechselu.

Chcelo nás ísť pôvodne viac, ale človek mieni – Pánboh mení. Tak sme sa zišli traja: Ivan, Barborka a ja. Ivanove Ducato nás ako obvykle zaviezlo na Feistritzattel. Keďže sme vyrazili nekresťanský skoro (v nedeľu o 6:30!), na miestnom parkovisku s nadmorskou výškou 1300 m sme boli tesne po otvorení búdky s predajom vstupeniek na mučenie tela, t.j. Loipen Karte.

Nadmorskú výšku nespomínam nadarmo: keďže ráno klesol tlak a môj výškomer v náramkových hodinkách značky Casio vykazoval na onom parkovisku výrazný rozdiel voči nadmorskej výške deklarovanej mapou, informačnou tabuľou WS Panoramaloipe i voči údaju Ivanovho výškomeru, bolo načim zrovnať údaj na mojom prístroji s realitou hlásenou uvedenými informačnými zdrojmi. Nastavil som si uvádzaných 1300 metrov nad morom a myslel som si, že môj okrem iného chronometer ma bude informovať aj o pribúdajúcej výške. Ale hodinky si postup pri adjustovaní referenčnej výšky vysvetlili ináč, a čo nastúpaná výška, o to menšiu hodnotu ukazovali. A naopak, pri zjazdoch sa nadmorská výška na displayi utešene navyšovala. Kiežby to tak bolo bolo aj v dnešnej ekonomickej kríze: o čo viac klesneme, o to viac máme na ukazovateľoch. Ale to je pre iných: najmä novinárov a politikov.

Späť k turistike: Ivan s Barborkou išli na klasiku, t.j. nejaké to stúpacie mazanie, a prvých 5 km nebolo o čom: trasa bola zrána vyratovaná, takže sneh valiaci sa z oblohy nám neprekážal a na Dreiländereck sme prišli ani sme nevedeli ako.

Neboli sme síce suchí, ale to mi prekážalo menej, ako jazdiť po kameňoch.

Keďže sme nemali jednoznačné zámery o trase, na križovatke sme sa impulzívne rozhodli pre smer Mariansee, vyskúšať si trasu, ktorú som ja ešte nešiel. Na Marianseer Schweig to bolo neďaleko: niekto by to aj kameňom dohodil, takže v stále relatívne pohodových podmienkach sme dobehli / dokorčuľovali na tamojšiu chatu.

Nemohli sme vynechať ponuku sympatického páru chatárov a šupli sme do seba výživové doplnky k našej strave z rucksäckov (pivo značky Puntigamer a miestny schnaps). Takže bolo opäť namazané a mohli sme sa vybrať ďalej, smer Mariensee Bergstation. Predtým sme ešte prehodili pár slov so slovenskými súputníkmi pôvodom z bratislavskej Tesly. Kolega nám vysvetlil výhody sezónnej permanentky, ktoré určite navrhne aplikovať aj nášmu Výboru s cieľom eliminovať prípadný negatívny dopad stále hroziacich poistných udalostí.

Z Marianseer Schweig (1.478 m n.m, ako uvádza aj pekná miestna pečiatka) na Mariansee Bergstation (Seehöhe už 1500 m) to boli podľa mapky 4 km. Stále brnkačka, ale sneženie neprestávalo a vietor silnel. Preto sme sa na otočke na Mariansee Bergstation ani veľmi nezastavovali, len sme si overili, že sedačka jazdí, zjazdári zjazdujú a vybrali sme sa na cestu späť. Cestou sme sa bavili s miestnymi spolubežkami o miestnych podmienkach a mňa potešilo, že hoci som tade išiel prvý raz, dostával som otázky akoby som bol miestny znalec. A to som pre obťažnosť otázok ani po rakúsky nevedel odpovedať, a spolubesedník sa musel uspokojiť s anglickou konverzáciou. Ale bol spokojný až do momentu, keď sme prešli viac ako 4 km, a chatu, ktorú som im avizoval po oných 4 km, stále nebolo vidno. Problém bol v tom, že hoci mapa hovorí o vzdialenosti 4 km, skutočná vzdialenosť Mariansee Bergstation a Marianseer Schweig je 6 km. A v daných podmienkach to bol nezanedbateľný rozdiel, lebo podmienky sa pritvrdili, a Perinbaba alebo Svätý Peter (vyberte si každý podľa orientácie) zasypala širokú zväžnicu tak, že s mojím skate style a kondíciou nedostatočnou na tento spôsob presunu som mal miestami značné problémy. Rakúski spolubežkári pôvodne smerujúci na chatu ani počas našej druhej prestávky na tomto milom mieste neboli už našou skupinkou videní, čo môže svedčiť o ich slabšej morálke a ústupe, alebo o ich likvidácii divou zverou. Zato sme stretli ľudí na skialp lyžiach, ktorí sa v tomto čase (boli už takmer 3 hodiny popoludní) vybrali ešte vzhŕu k výškám: na Hochwechsel. Ale vietor už ustával, dokonca aj Oskara sme zahliadli, takže optimálne podmienky, umožňujúce aj nám, tentoraz z opačnej strany, vybehnúť na Dreiländereck. Čas bežal, do plánovaného konca túry nebolo už veľa času, tak bez veľkých cavykov dolu na Feistritzsattel. Zjazd bol za odmenu, napriek absencii práce ratrakov bol čerstvo napadnutý sneh zjazdný v pohode, miestami bola celkom rýchla provizórna dvojkoľajka vyglančená masami návštevníkov. Niečo po štvrtej sa po absolvovaní 29 km (podľa WS Panoramaloipe Langlauf-Planer) na parkovisku prezúvame a prezliekame, a hajde domov. Ivan si to ešte užil za volantom, miestami ho prudké poryvy vetra na inak príjemných cestách Východnej Ríše dosť značne vyvádžali z jeho šoférskej pohody. Ale bez nehody sme boli už o siedmej v našom Blava City. Hádám sa nám ešte nejaký takýto výpad túto sezónu vydarí.

JoJo
9.2.2009

